

за глава Драговичка-та и Българска-та Черкови. Противъ богумилство то се повдигале гонения, ала то не само че не отслабвало, ами йоще повече се усилвало. При всички тѣ имъ теглила и гонения, богумили тѣ джрзостно отивале кжмъ цѣль-та си. Още когато се появило богумилство-то, проповѣдници-тѣ му успѣле да основжтъ въ нѣкои затжн-тени мѣста нѣколко общини, сжвжршенно независими и въ политическо отношение. Тия общини сжществувале и слѣдъ падание-то на българско-то царство, като запазиле независимостъ-та си и отъ гржцко-византийския царь Василь Българоубиець. Въ 11-й и 12-й вѣкове имало такива вѣроисповѣдно-политически общини и въ севѣрна Тракия. Когато братя-та Петръ и Асѣнъ вжзстанале противъ гржцко-то владичество, богумили-тѣ много помогнале за освобождение-то на България; най-вжрли неприятели на гржци-тѣ биле богумили-тѣ. Богумили-тѣ внимателно слѣдили за общественни-тѣ и политически-тѣ работи и дѣятелно работиле за осжществявание-то на общественни-тѣ и политически-тѣ си зѣмисли; тѣ биле най-вжрли-тѣ гонители на византийщина-та въ България съ раскошно-то ѣ духовенство, съ придворни-тѣ ѣ сплетни, съ царско-то самоджржавие, съ тѣжжи-тѣ за народа общественни наредби. Богумили-тѣ имале послѣдователи и между членове-тѣ на най-знаменити-тѣ и богати български домородства, ала най-ревностни тѣхни послѣдователи биле жени-тѣ. Казвать, че и царь Самуиловий синъ — Гаврийлъ и жена-та му, сж биле богумили. Отъ начало-то на 12-я вѣкъ срѣдоточие на богумилство-то станаль Пловдивъ, отъ гдѣто то се разпространило низъ цѣла-та гржко-византийска джржава и дори въ Цариградъ. Тогава на богумили-тѣ билъ главатаръ нѣкой си Василь, човѣкъ хитръ, рѣшителенъ и предприемчивъ. Въ България богумилство-то е било най-много разпространено около Охрида и Пловдивъ, гдѣто въ и около тоя послѣдния градъ до начало-то на сегашния 19-й вѣкъ траяло. — Въ българска-та джржава хора-та наричале богумили-тѣ: *бабуни, навликяне, богумили и манихеи*; въ византийска-та джржава — *евхите, масалианѣ, навликяне*, а по-сѣтне — *богумили и арменци*; гржци-тѣ богумили сами се наричале *катари* (чисти); въ Босна — *патарени*; въ западна Европа — *катари, албигойци, валдези*, а по-сѣтне — *бугри, булгери, бжлгари*, като такива, които исповѣдвале българска-та ересь.